

Preek over Romeinen 8,15^b (avondmaalsviering): Bij Pappa aan tafel!

Voorzang: Psalm 91, 1 en 2

Votum en Groet

Zingen: Psalm 91, 3 – 6 – 8

Gebed om het licht van de Geest

Zingen: Kinderlied 26

Schriftlezing: Jeremia 3,14-25 en Romeinen 8,12-17

Zingen: Gezang 38, 3 en 5

Verkondiging van Romeinen 8,15^b

Zingen: Gezang 426, 1. 2 en 5

Lezing van het formulier

Geloofsbelijdenis

Zingen: Gezang 436, 1 en 4

Viering van het avondmaal

Lofzegging

Zingen: Opwekking 136

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Leefregels

Zingen: Psalm 72, 7

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

De tafel staat weer gedekt vanmorgen.

Vader wacht op ons bij brood en beker.

Vader verwacht zijn kinderen, die de Geest van het zoonschap hebben ontvangen.

Die Geest, door wie wij roepen: *Abba, Vader*.

En zo zitten we vanmorgen bij elkaar.

Ontvangers van de Geest die met onze geest getuigt, dat we kinderen van God zijn.

Is dat niet iets overweldigend groots, broeders en zusters?

Is dat geen onvoorstelbare rijkdom, dat ik een kind van God mag heten?

Dat ik zo vertrouwelijk met God mag omgaan, dat ik Hem Vader mag noemen?

Ja, dat Hij mijn Pappa is.

Want dat betekent dat woordje *Abba* immers: Pappa!

Ik mag *Pappa* zeggen tegen God.

En Hij gaat als een echte Pappa met ons om.

Pappa, ik heb zo'n honger.

Hier, m'n kind!

Je krijgt brood van me.

Pappa, ik heb zo'n dorst!

M'n lieve kind, ik heb de beker al voor je vol geschonken en klaar gezet.

Pappa, ik ben zo bang.

Ik voel me zo alleen.

Ik heb zo'n pijn.

Ik ben zo teleurgesteld.

Ik ben zo verdrietig.

En, Pappa, ik moet U eerlijk zeggen, dat ik U lang niet altijd begrijp, zoals U daarmee omgaat.

M'n kind, kom even rustig bij me zitten en vertel me maar alles.

Vertel me écht alles wat je dwars zit.

*Geloof Me, Ik heb alle tijd voor je.
En Ik wil heel graag weten waar jij het allemaal moeilijk mee hebt.
Dan zal Ik je vast kunnen helpen.*

*En dat je Mij niet altijd begrijpt, m'n kind - nee, dat zal ook wel niet.
Zelfs mijn liefste Zoon heeft zich in het donkerste uur van zijn leven afgevraagd waarom Ik niet ingreep.
Misschien kan dat je troosten.
Maar probeer Mij te blijven vertrouwen, zoals Hij het heeft gedaan.*

*Pappa, ik moet U iets heel moeilijks zeggen.
Ik heb een puinhoop van m'n leven gemaakt.
Ik doe dingen, ik zeg dingen, ik denk dingen – daar lusten de honden geen brood van.
Wat val ik me zelf soms tegen.
Ik durf eigenlijk nauwelijks hardop te zeggen wat er allemaal mis is in m'n leven.
Hebt U nu nóg alle tijd voor me?
Is er echt nog wel een plaatsje voor mij aan uw tafel?*

*M'n kind, juist nu heb Ik tijd voor je en zie Ik je graag bij Mij aan tafel.
Want als Ik je alleen zou laten met je tekorten, waar Ik inderdaad geen goed woord voor over heb, waar blijf je dan?
Dan gaat het alleen maar van kwaad tot erger.
En daar ben je Mij te kostbaar voor.
Je bent immers gekocht en betaald met het leven van mijn liefste Zoon?
Daarvan zijn brood en beker immers het teken?
Nee, m'n kind, blijf juist niet weg als je Mij wat op te biechten hebt.
Want wat je niet opbiecht, dat kan Ik niet uit je leven wegrukken.
En dan gaat het zweren en etteren als een smerig gezwel.
Kom, m'n kind, het doet vast pijn, maar laat Mij het kwaad uit je leven wegsnijden.*

*Mijn kind, geloof Me, Ik hou van jou!
Toe maar, neem van het brood, dat op tafel staat.
Drink uit de beker, gevuld met de vrucht van het offer van je oudste Broer.*

*Pappa, wat bent U lief en goed!
Gaaf!
Ik hou ook van U!*

*Was ú zoëven aan het woord in dat intieme gesprek tussen Vader en kind?
Ga jij zo met je Vader in de hemel om?
Of zat je wat verbaasd te luisteren?*

*Sommigen van u kennen misschien van huisuit toch een zekere schroom, een bepaalde verlegenheid.
Zo van: mag je zomaar zeggen dat je tot Gods kinderen hoort?
Is dat niet te hoog gegrepen voor een zondig mensenkind?
Is God niet veel te heilig en ben jij niet te slecht om dat zomaar te zeggen?*

*Anderen onder u zijn op zichzelf wellicht wel vertrouwd met de gedachte, dat God in de Bijbel onze Vader wordt genoemd.
Maar het is voor u mogelijk meer een vrome theorie, dan dat u het ook werkelijk zo beleeft in de praktijk.
Er spelen zekere dingen in uw leven, die u nou niet bepaald het gevoel geven, dat God zich echt als een Vader met u bezig houdt.*

*Maar, eerlijk gezegd, misschien hebt u ook nog nooit met God echt omgang gezocht, zoals een kind dat graag heeft met z'n vader.
Misschien is God daarvoor voor u toch altijd nog teveel een God van daarboven, van daar ergens ver weg, gebleven.
Misschien was er bij u of jou ook nog nooit de diepe behoefte om in God uw Vader te zien.*

Nou ja, ik weet gewoon niet, hoe dat bij ieder van u afzonderlijk gesteld is.
Maar één ding weet ik wel.

En dat is, dat God Zélf er naar uitziet om als een echte Vader met u om te gaan, zo vertrouwelijk als een Pappa met zijn kinderen!

Ik denk aan dat ontroerende woord van onze God, dat we hoorden van Jeremia.
God spreekt dan van zijn warme zorg voor zijn volk Israël.
Wat had Hij het een prachtplek in Kanaän gegeven.
Wat had God Israël, zijn volk, verwend.
En dan zegt God:

*En Ik had gedacht, dat jullie Mij zouden noemen: Mijn Vader,
en dat jullie niet bij Mij weg zouden lopen...*

Ontroerend!

Ik had gedacht, dat jullie Mij zouden noemen: Mijn Vader...

Wat zou God dát goed gedaan hebben.
Een volk, dat in Hem hun Vader ziet.
Dat Hem liefheeft als een Vader.
Dat Hem vertrouwt als een Vader.
Dat Hem gehoorzaamt als een Vader.
Dat zich door Hem laat verwennen en verzorgen als een Vader.
God wil niets liever dan dat - een volk van zonen en dochters.

En daarin is God niets veranderd.

Het is niet voor niets, dat Hij hier in de kerk regelmatig de tafel laat dekken om ons te onthalen bij brood en beker.

Proeft u daar niet het verlangen in van Vader?

Vaderr die zegt: *Mijn kind, Ik kijk er naar uit, dat jij Mij Vader noemt!*

In de tijd van Jeremia zei God van Israël: *En Ik had gedacht, dat u Mij zou noemen: Mijn Vader...*

Maar dat deed Israël niet!

De wijnstok van de edelste stam, geplant in vruchtbare grond, bracht geen vruchten voort.

Het hart van Gods volk bleef hard en koud.

Onaangedaan voor de lokkende stem van Vader.

Toen kwam Jezus Christus, de ware wijnstok.

En in zijn leven bloeide de vrucht van de Geest als nooit tevoren.

Waaruit bleek dat?

Waarin kwam dat het duidelijkst uit?

In zijn gebed!

Zo vertrouwelijk als Hij met God omging: *Abba, Pappa!*

Ongehoord!

Hoe intiem!

Zijn leerlingen zeiden: *Heer, leer ons bidden!*

Alsof ze dat van hun ouders niet hadden geleerd.

Alsof ze tot dan toe nog nooit eerder gebeden hadden.

Nee, daar kwamen zij ook achter.

Dat hadden ze eigenlijk ook nog nooit.

Niet zoals Jezus, die met God omging alsof Hij bij Hem Kind-aan-huis was.

En dat was Hij ook.

God was zijn Pappa, zijn lieve Vader.

De Joodse leiders zeiden: *Hoe dúrft-ie!*
Wat een ontheiliging van God!
Alsof God z'n maatje is!
Zo ga je toch niet met de Heilige om!
Hij heeft gewoon geen eerbied!
De Godslasteraar!
En ze snoerden Hem de mond.

Dachten ze!
Maar Hij, die het Woord is, kan het zwijgen niet worden opgelegd.
Hij verbrak de banden van de dood.
Hij steeg op tot de troon van de Verhevene, de Koning der koningen.
En zodra Hij daar zijn plaats kreeg aan Gods rechterhand, vervulde Hij zijn gemeente op aarde met zijn Heilige Geest!

En wat is het rijkste wat de Geest in ons leven tot stand brengt?
Dat wij gaan beantwoorden aan Gods verlangen.
God staat te popelen dat we Hem Vader noemen.
Want dat betekent, dat Hij onze harten gewonnen heeft.
Dat Hij een volk heeft van zonen en dochters.
En niet van slaven, die Hem angstig naar de ogen kijken of Hij niet boos is en hen er van langs geeft.
Nee, een volk van zonen en dochters, die Hem liefhebben en het fijn vinden om bij Hem te zijn en heel hun leven met Hem te delen en voor zijn ogen vorm te geven.
Die vorm, die Hij er voor bedoeld heeft.

En nou is dit het rijkste wat ik u vanmorgen aan deze feestelijk gedekte tafel zeggen mag:
U hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader.
Dat wordt u vanmorgen nog eens met zoveel woorden toegezegd.

En niet zo van: mocht dat nog eens met u gebeuren!
Wie weet komt er eens een dag, dat dit ook van u mag gelden.
Nee, u hébt die Geest ontvangen.
Die Geest van Christus, die zo vertrouwelijk en intiem omging met de Vader in de hemel, die Geest getuigt met uw geest dat u kind van God bent.

En brood en beker worden door die Geest ingeschakeld en in gebruik genomen om u dat nog eens tastbaar te laten proeven.
Mmm, brood uit Pappa's hemelse keuken.
Een beker vol met zoete heerlijkheid uit Pappa's oneindig grote voorraad.
Hij overlaadt mij aan zijn tafel met al zijn rijkdommen:
vergeving van mijn schuld en kracht tot nieuw en eeuwig leven.
Wat een Vader heb ik toch!

Weet u waaraan het te merken zal zijn of u straks ook daadwerkelijk Gods liefde geproefd hebt?
Aan uw gebed.
Als daarin die toon van vertrouwelijkheid komt.
Als u zich daarin meer en meer overgeeft aan de Vader.
Als u – mét al uw vragen en al uw twijfels, mét uw schroom en uw besef van schuld en tekort – toch Hem de eer geeft, die Hij het liefst van u ontvangt:
dat u Hem met hart en ziel Pappa noemt.
Niet voor de vorm.
Maar écht!
Als een Vader om van te houden!
Een Vader om te vertrouwen!
Dat kan en wil de Geest in uw leven tot stand brengen. AMEN.

12-06-2005